

Arrest

nr. 124 903 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van eerste verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. R. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...) te Khamavyurt geboren waar u ook woonachtig was. U bent getrouwd met M. Z. (...) (ov 7.716.074). Omwille van de activiteiten van uw vader werd hij in 2008 moedwillig door een FSB agent aangereden. Uw vader was een medewerker van een plaatselijk parlamentslid, Y. (...), die in de lokale Raad zetelde. Uw vader zette zich onder meer in voor mensen die door de autoriteiten werden geviséerd. Y. (...) diende samen met uw moeder en uw grootvader verschillende klachten in tegen de

personen die uw vader moedwillig hadden aangereden. Ze deden dit eerst bij het gerecht van Chankala die de klacht aanvaardde en belofde dit te onderzoeken. Ondanks deze belofte werd er geen vooruitgang geboekt en verzonden men telkenmale excuses voor het niet vorderen van het onderzoek. Na enige tijd werd dan ook een klacht bij het militair tribunaal van Buynaksk ingediend. Ook deze instantie aanvaardde de klacht en belofde een onderzoek in te stellen. Wederom bleven resultaten uit. Uiteindelijk besliste Y. (...) klacht bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna Europees Hof genoemd) in te dienen wat hij eind 2012 of begin 2013 deed. In februari 2013 liet Y. (...) u via uw moeder weten dat enkele medewerkers van deze instantie naar uw huis zouden komen om meer informatie over de dood van uw vader en het daaropvolgende onderzoek van u te verkrijgen. U praatte een uur lang met deze medewerkers die u nadien beloofden dat het Europees Hof de klacht zou onderzoeken. In de nacht van 2 op 3 februari vielen gemaskerde mannen uw huis binnen en u werd naar een onbekende plaats gebracht. Daar werd u ondervraagd over de klacht die bij het Europees Hof werd neergelegd en eisten zij dat u de klacht zou intrekken. Tijdens deze vasthouding werd u door hen geslagen. Pas tegen de middag werd u terug vrijgelaten. U diende klacht in tegen deze aanhouding waar echter geen gevolg aan werd gegeven. In maart hoorde u van uw moeder dat er wederom een inval was geweest waarbij uw broer werd meegenomen. Ondanks de zoektocht die Y. (...) samen met u en uw familieleden ondernam, bleef uw broer spoorloos. Pas de volgende avond belde uw broer dat hij was vrijgelaten. U en uw vrouw besloten de dag nadien Dagestan te verlaten en doken onder bij familieleden in Tsjetsjenië. Pas in mei besloot u naar huis terug te keren omdat u dacht dat de situatie wel gekalmeerd zou zijn. Op 15/05 poogden enkele personen, van wie 1 gemaskerd was, u te ontvoeren. Omdat enkele jongeren konden tussenkomen mislukte de ontvoering. U hoorde hen wel nog zeggen dat het gedaan met u zou zijn. De dag nadien ontvluchtte u voor een tweede maal samen met uw familie Dagestan en dook wederom onder in Tsjetsjenië. Na een week kwam Y. (...) jullie bezoeken en stelde dat jullie naar het buitenland moesten. Y. (...) was immers bedreigd geweest door de FSB en stelde dat het voor jullie niet veilig was om nog langer in Rusland te blijven. Een week later verlieten u en uw vrouw de Russische Federatie en reisden naar Europa. De dag voordien was uw moeder samen met uw broer en uw zus reeds vertrokken. Jullie reisden allen naar België waar jullie op 06/06/2013 een asielaanvraag indienden. Enkel voor de asielaanvragen van u en uw vrouw worden door België behandeld. Voor de rest van uw familie (M. Z. (...), M. D. (...) en M. R. (...)) werd op 17 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten daar volgens de Dublin II verordening Polen verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van hun asielaanvraag. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten in origineel neer: jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, jullie geboorteaktes, de overlijdensakte van uw vader, een diploma, een brief van uw grootvader aan de militaire procureur voor de Noordelijke Kaukasus, verscheidene antwoorden van het militair parket van Buynaksk en van de Noordelijke Kaukasus, enkele foto's van uw gewonde vader, enkele foto's van de auto van uw vader na het verkeersongeluk, een brief van de lokale administratie van Khamavyurt en 2 krantenartikels.

Het binnenlands paspoort van uw vader werd in kopie voorgelegd.

B. Motivering

U verklaarde vervolging vanwege de Russische autoriteiten te vrezen omwille van een klacht die bij het Europees Hof werd ingediend naar aanleiding van de dood van uw vader. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingsvrees onaannemelijk maken.

Uit uw verklaringen blijkt dat de klacht bij het Europees Hof de aanleiding betreft van de door u verklaarde vervolgingsproblemen. Kort nadat u met enkele van hun medewerkers had gesproken werd u immers door de autoriteiten opgepakt die eisten dat u deze klacht zou intrekken. Nadien werd ook uw broer door diezelfde autoriteiten meegenomen (CGVS p.3-5, 12). Bijgevolg kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u concrete informatie over de betreffende klacht bij het Europees Hof kan geven of minstens afdoende inspanningen leverde om hierover concrete informatie te verkrijgen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nagenoeg geen informatie over deze klacht kon geven noch dat u afdoende inspanningen deed om zich hierover te informeren. Betreffende de klacht stelde u dat Y. (...), de vroegere baas van uw vader, deze eind 2012 of begin 2013 had ingediend. Voorts verklaarde u dat de 2 medewerkers van het Europees Hof met wie u had gesproken u hadden gezegd dat zij de zaak zullen onderzoeken en hun best zouden doen om de daders te straffen (CGVS p.3, 4, 10). Meer informatie over het onderhoud dat u met beide medewerkers van het Europees Hof had of over de klacht zelf kon u niet geven. Zo kon u niet zeggen wat hen overtuigde om de zaak te onderzoeken noch wist u welke bewijsstukken Y. (...) had neergelegd om zijn klacht bij de voornoemde instantie te staven. U zou hen zelfs niet gevraagd hebben over welke informatie zij reeds beschikten. Of zij met I. (...) (die bij het ongeluk van uw vader aanwezig was) of met enige officiële instantie hadden gesproken kon u ook niet zeggen. Over de stappen die nog verder in het onderzoek zouden worden gedaan zou evenmin door hen uitgewijd zijn geweest. De namen van beide medewerkers kon u overigens ook niet zeggen (CGVS p.10-11, 4). In het licht van deze verregaande vaagheid en onwetendheid betreffende de klacht

en uw onderhoud met de medewerkers van het Europees Hof werd u gevraagd of deze personen hun contactgegevens hadden achtergelaten zodat u hen nadien nog contacteren. Opmerkelijk genoeg zouden zij dit niet hebben gedaan. U gaf wel aan dat Y. (...) deze wellicht had daar hij zich voornamelijk met deze zaak bezighield (CGVS p.4). Bijgevolg werd u gevraagd of u bij Y. (...) heeft geïnformeerd naar de stand van zaken of wat er met de klacht zou gebeuren. U gaf echter aan dit uit tijdsgebrek niet te hebben gedaan. Toen geopperd werd dat u na het gesprek met de medewerkers van het Europees Hof nog meermaals contact met hem heeft gehad, stelde u dat u toen niet in Dagestan verbleef. Echter blijkt uit uw verklaringen dat hij u kort voor uw vertrek nog in Tsjetsjenië kwam opzoeken. U zou ook toen niet over de klacht bij het Europees Hof hebben gesproken (CGVS p.4-5, 11, 15). Ook na uw vertrek verzuimden u of uw moeder, desnoods via tussenpersonen, Y. (...) te contacteren om meer informatie over deze klacht te bekomen (CGVS p.4, 14). Gezien de centrale plaats die deze klacht in uw relaas inneemt kan worden verwacht dat u enige inspanningen zou hebben geleverd om te weten op welke basis deze klacht zou zijn aanvaard door het Europees Hof – uit de door u neergelegde documenten, die enkel van Russische (militaire) rechterlijke en politionele instanties uitgaan, kan enkel worden opgemaakt dat de dood van uw vader een verkeersongeluk betreft veroorzaakt door de nalatigheid een dronken FSB – medewerker- en deze klacht dan ook op enige wijze op te volgen. U liet echter na dit te doen.

Naast de verregaande vaagheid in uw verklaringen betreffende de klacht bij het Europees Hof en uw passiviteit om zich hierover te informeren en om deze op te volgen, legde u geen enkel bewijsstuk neer dat ook maar indiceert dat er ooit een dergelijke klacht bij het Europees Hof werd ingediend. Gezien enkele medewerkers van het Europees Hof met u kwamen spreken en stelden dat er een onderzoek zou worden geopend, kan worden aangenomen dat de klacht door het Europees Hof in behandeling werd genomen. Bijgevolg kunnen er redelijkerwijs bewijsstukken van deze klacht worden verwacht.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kunt u het dan ook niet aannemelijk maken dat er effectief een klacht bij het Europees Hof werd ingediend. Gezien uw vervolgingsproblemen uit deze klacht zijn ontsproten is dergelijke vaststelling nefast voor de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsproblemen.

Betreffende de klachten die voordien bij het Russische gerecht met betrekking tot de dood van uw vader door uw familie werden neergelegd, legde u eveneens zeer vage verklaringen af. U verklaarde dat zowel klacht werd ingediend bij het militair tribunaal van Buynaksk en het gerecht van Chankala (tijdens gehoor verkeerdelijk als Navala begrepen en genoteerd). Er zouden ook verschillende instanties in Moskou zijn aangeschreven, al kon u niet zeggen dewelke dit betreffen (CGVS p.7). Over de klacht bij het parket van Chankala stelde u enkel dat zij nooit een beslissing in het dossier hebben genomen. Gevraagd of de zaak nog hangende was, stelde u enkel dat het misschien nog open was. Gevraagd of er navraag gedaan werd naar de stand van het onderzoek stelde u dat dit gedaan werd. U kon echter niet zeggen wat er dan effectief gezegd werd (CGVS p. 8). Ook over de klacht bij het militair parket van Buynaksk legde u dergelijke vage verklaringen af. U stelde enkel weet te hebben van brieven die uw grootvader kreeg waarin gesteld werd dat men de zaak zou onderzoeken. Of de zaak reeds werd afgesloten kon u echter niet zeggen. U stelde verder dat Y. (...) een map met bewijzen aan hen voorlegde om de klacht te ondersteunen. Welke bewijsstukken het betroffen kon u evenwel niet zeggen (CGVS p.8-9). Dergelijke verklaringen wijzen dan ook op een verregaande onwetendheid betreffende de onderzoeken die al dan niet door beide instanties zijn gevoerd en over wat er uiteindelijk met de klachten is gebeurd. Het enige wat u wist is dat geen van beide instanties enige vooruitgang in het dossier boekten waardoor Y. (...) zich tot het Europees Hof richtte (CGVS p.4). Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter dat er effectief stappen door de Russische autoriteiten werden genomen met betrekking tot de dood van uw vader. Het parket-generaal van het district Khassav-Yurt stuurde na onderzoek de klacht van uw grootvader door naar de militaire procureur voor de Verenigde Troepen. Voorts opende de rechercheur van de militaire onderzoeksdienst van Buynaksk een strafdossier tegen de chauffeur door wie uw vader werd aangereden. Op basis van dit strafdossier besliste het militair parket van de Russische Federatie om deze persoon voor verschillende misdrijven in beschuldiging te stellen (art 264 deel 2 (verkeersmisdrijf inzake dronken rijden en nalatigheid met serieuze schade voor het slachtoffer tot gevolg; art 337 deel 3 (het ongeoorloofd verlaten van de militaire kazerne en daar gedurende een langere periode dan 10 dagen zonder geldige reden niet verschijnen)). Deze strafzaak werd vervolgens doorgestuurd naar de militaire rechtbank van Machachkala voor onderzoek ten gronde (zie documenten). Uw bewering als zou niets met de klachten zijn gebeurd kan dan ook niet uit de door u neergelegde documenten worden opgemaakt. Gezien de stappen die door de Russische autoriteiten tegen de vermeende dader werden gezet, kan minstens worden verwacht dat u meer concrete informatie en bewijsstukken kan geven over wat er uiteindelijk met het strafdossier is gebeurd. Bovendien is dit met betrekking tot de klacht bij het Europees Hof van essentieel belang. Eén van de voorwaarden is immers dat alle nationale rechtsmiddelen moeten zijn

uitgeput alvorens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een klacht in behandeling neemt en kan worden aangenomen dat dit dan ook moet worden aangetoond (zie landeninformatie). Dergelijke vaagheid en onwetendheid doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering als zou er een klacht bij het Europees Hof zou zijn ingediend.

Voorts werden enkele tegenstrijdigheden tussen u en uw vrouw vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken. U verklaarde dat u na uw aanhouding terug naar huis ging en dat er een half uur nadien een dokter kwam om uw verwondingen te verzorgen (CGVS p.14). Uw vrouw, die er nochtans op had aangedrongen dat u zich in het ziekenhuis zou laten verzorgen, had er geen weet van dat u medische verzorging had gekregen. Geconfronteerd met uw verklaring dat u zich door een dokter had laten verzorgen bleef zij er bij dat zij zich dit niet meer herinnerde en stelde dat zij zich afwisselend in 2 huizen bevond (zelfde binnenplaats maar 2 huizen waar u met uw familie woonde). Gezien zij erop aandrong dat u naar het ziekenhuis diende te gaan en zij ook in de door haar op dienst vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het CGVS aangaf dat uw verwondingen dermate waren dat u naar het ziekenhuis moest, is het niet redelijk dat zij niet zou weten dat u die dag effectief medische verzorging heeft gekregen (CGVS vrouw p.5, Vragenlijst 3.5). Voorts werd er een ongerijmdheid tussen jullie verklaringen vastgesteld betreffende het moment waarop Y. (...) jullie in Tsjetsjenië (waar jullie onderdoken) kwam bezoeken met de mededeling dat hij door de FSB werd bedreigd en stelde dat hij jullie vlucht uit Rusland zou organiseren. U stelde dat Y. (...) jullie tegen de middag kwam bezoeken in Tsjetsjenië en dat hij ongeveer een uur was gebleven (CGVS p.15). Uw vrouw kon echter totaal niet zeggen op welk moment van dag hij was gekomen. Gevraagd of dit voor of na 16u in de namiddag was kon zij dit niet zeggen. Ze stelde verder dat hij misschien meerdere uren was gebleven en dat het reeds donker was toen hij vertrok (CGVS vrouw p.4-5). Gezien hij naar uw verklaringen reeds rond de middag aankwam en slechts een uur bleef is het weinig waarschijnlijk dat, gezien het bezoek in mei is te situeren, het al donker was bij zijn vertrek. Bovendien komt het weinig overtuigend over dat uw vrouw zich totaal niet meer kon herinneren op welk moment van de dag Y. (...) kwam gezien het belang van het bezoek. Toen stelde hij immers dat hij jullie vlucht uit Rusland zou organiseren. Dergelijke incoherenties tussen jullie beider verklaringen komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook niet ten goede.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u ook over de reden waarom uw vader moedwillig omwille van zijn activiteiten door de FSB zou zijn doodgereden onaannemelijk vaag bent. U stelde dat uw vader door de FSB werd gedood omwille van zijn hulp aan personen die door de autoriteiten werden gevisieerd. Gevraagd naar de voorbeelden van personen voor wie hij in de bres sprong en omwille van wie hij door de FSB zou zijn vervolgd kon u echter niet geven (CGVS p.5-6, 12). Dergelijke onwetendheid loopt als een rode draad door uw verklaringen wat maakt dat de door u verklaarde asielmotieven weinig overtuigend overkomen.

Bovenstaande vaststellingen maken dat u het niet aannemelijk kunt maken dat uw vader moedwillig en in opdracht van de FSB (als instantie) werd gedood, dat er een klacht bij het Europees Hof werd ingediend noch dat u omwille van die klacht werd vervolgd. Al deze onwetendheden, vaagheden en incoherenties in uw asielrelaas ondermijnen immers de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De brief van uw grootvader en de verschillende antwoorden van de militaire parketten duiden erop dat er effectief onderzoek naar de dood van uw vader is gevoerd en dat de man die uw vader had doodgereden in beschuldiging werd gesteld voor verschillende strafbare misdrijven. Niets wijst er evenwel op dat dit om een afrekening vanwege FSB (als instantie) gaat. Uit de documenten kan immers enkel worden opgemaakt dat dit een verkeersongeluk betreft die veroorzaakt werd door de nalatigheid van een dronken FSB medewerker.

De 2 krantenartikels, de foto's van uw gewonde vader en de foto's van de auto van uw vader na het verkeersongeluk indiceren dat uw vader het slachtoffer was van een aanrijding door een dronken overheidsmedewerker wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken. Uit de krantenartikels kan echter niet worden opgemaakt dat dit om een afrekening door de FSB (als instantie) omwille van zijn activiteiten zou gaan.

De brief van de lokale administratie van Khamavyurt, de overlijdensakte van uw vader en de kopie van zijn binnenlands paspoort geven de identiteit van uw vader weer, dat hij in 2008 overleden is en dat hij samen met zijn vrouw in Khamavyurt leefde. Dergelijke zaken worden echter in bovenstaande motivering nergens in twijfel getrokken.

Jullie huwelijksakte, uw rijbewijs, jullie geboorteaktes en een diploma bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekende partijen zich beroepen op de schending van "artikels 1 en 2 afdeling A" van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met de bestreden beslissingen en trachten de hierin vermelde motieven te weerleggen dan wel te verklaren.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van

de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). Verzoekende partijen tonen geenszins aan dat voormeld beginsel door verwerende partij zou zijn geschonden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partijen zijn de mening toegedaan dat zij aan alle voorwaarden voldoen om als vluchteling te worden erkend en zij benadrukken in hun verzoekschrift verschillende keren dat zij niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Immers, wanneer zij dienen terug te keren naar "Tsjetsjenië", vrezen zij dat zij dadelijk zullen worden gearresteerd/gefolterd/mishandeld. Het mag dan ook duidelijk zijn dat hun leven er in gevaar is en dat hun veiligheid er niet kan worden gegarandeerd, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen hameren er in hun verzoekschrift verschillende keren op dat de grond van de zaak niet werd onderzocht door verwerende partij en dat verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken wat de gevolgen voor hen zijn indien zij dienen terug te keren naar "Tsjetsjenië".

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen duidelijk blijkt dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissingen rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partijen bijgebrachte

elementen en documenten, doch dat zij tot de conclusie is gekomen dat aan de verkondigde asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Het verwijt dat hun voorgehouden vrees voor vervolging niet zou zijn onderzocht door verwerende partij, is dan ook niet terecht (zie ook punt 2.2.14). Waar verzoekende partijen verschillende keren onderstrepen dat zij wel degelijk vervolging/ernstige schade vrezen indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat uit onderhavig arrest blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen gaan niet akkoord met de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de moeder, zus en broer van eerste verzoekende partij en zij wijzen erop dat het beroep dat tegen deze beslissingen werd aangetekend, momenteel nog lopende is. Verzoekende partijen wensen er de aandacht op te vestigen dat hun asielaanvraag gebaseerd is op dezelfde feiten en dat de hele familie een doelwit vormt. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om slechts twee van de vijf leden van deze familie te horen. Indien verwerende partij alle leden van het gezin had gehoord, *“had duidelijk gebleken dat verzoekers geenszins een gebrek aan interesse of vage verklaringen kan verweten worden”*, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen vinden dat, indien verwerende partij werkelijk een duidelijk beeld van hun gegronde vrees had willen kennen, zij de hele familie hadden moeten horen. Verzoekende partijen wensen tevens te bekritisseren dat verwerende partij, hoewel de familieleden van verzoekende partijen in beroep zijn gegaan tegen de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, amper 23 dagen na het interview een weigeringsbeslissing nam. Zij wijzen erop dat, indien de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken vernietigd worden, de asielaanvragen van alle leden van de familie samen dienen te worden behandeld. Verzoekende partijen vragen zich af in hoeverre men nog kan spreken van een zorgvuldig en correct onderzoek, nu zij reeds een negatieve beslissing mochten ontvangen.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet kunnen aanvaarden dat de weigeringsbeslissingen in hunnen hoofde werden genomen terwijl het beroep tegen de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten inzake de familieleden van eerste verzoekende partij, nog lopende was. Verzoekende partijen vinden dat de asielaanvragen van alle familieleden samen dienen te worden behandeld, hetgeen ertoe zou hebben geleid dat eerste verzoekende partij geen vaagheden/desinteresse zou kunnen worden verweten. De Raad wijst verzoekende partijen er echter op dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt. Uit het administratief dossier, waaronder de gehoorverslagen, blijkt dat verzoekende partijen de kans kregen om hun asielproblematiek op een uitgebreide manier uiteen te zetten. Zoals reeds gesteld kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat verwerende partij met deze verklaringen en met de door verzoekende partijen bijgebrachte documenten rekening heeft gehouden bij het nemen van haar beslissingen, doch dat zij tot de vaststelling is gekomen dat aan de door verzoekende partijen voorgehouden asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Het argument dat de vastgestelde onwetendheden, vaagheden en incoherenties zouden kunnen worden goedgepraat aan de hand van de verklaringen van familieleden van eerste verzoekende partij, die een duidelijker beeld zouden kunnen scheppen van de voorgehouden asielproblematiek, betreft een argument dat, gelet op het feit dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij de asielaanvraag van verzoekende partijen ook effectief op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht (zie ook punt 2.2.14.), in geen geval door de Raad kan worden aanvaard. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partijen in het verzoekschrift niet specificeren welke concrete elementen door de familieleden zouden kunnen worden bijgebracht die een ander licht werpen op het voorgehouden asielrelaas waardoor een andersluidende beslissing zou dienen te worden genomen.

2.2.7.1. Betreft de vaststelling dat eerste verzoekende partij uiterst vage verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de klacht bij het EHRM, merken verzoekende partijen op dat zij geïnterviewd werden in het Russisch, terwijl hun moedertaal Tsjetsjeens is. Zij lichten toe dat zij een gesprek kunnen voeren in het Russisch, doch dat dit niet voldoende is om een strenge juridische procedure (zoals het interview is) vlekkeloos te doorlopen. Verzoekende partijen stellen dat door dit communicatieprobleem, verkeerdelijk verondersteld werd dat er een klacht werd neergelegd bij het EHRM. Dit is echter geenszins het geval. Verzoekende partijen verduidelijken dat zij werden gecontacteerd door leden van de mensenrechtenorganisatie “Memorial” (<http://nl.wikipedia.org/wiki/Memorial>) en dus niet door medewerkers van het EHRM.

Verder zijn verzoekende partijen de mening toegedaan dat er geenszins sprake is van het feit dat eerste verzoekende partij onvoldoende informatie kon geven, waarbij zij erop wensen te wijzen dat eerste verzoekende partij steeds eensluidende en coherente verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de klacht bij de mensenrechtenorganisatie. Verzoekende partijen onderstrepen dat eerste verzoekende partij heeft verklaard dat het Y. was die de mensenrechtenorganisatie contacteerde, dat zij en haar familie hem vertrouwden en dat, indien verzoekende partijen en hun familie teveel zouden weten, zij een doelwit zouden vormen. Het is volgens verzoekende partijen dan ook onredelijk van verwerende partij om uitgebreide verklaringen van eerste verzoekende partij te verwachten, zij heeft de klacht immers niet ingediend. Verzoekende partijen geven eveneens aan dat de leden van Memorial zonder op voorhand te verwittigen op bezoek kwamen, waardoor eerste verzoekende partij op het werk was en dat de leden van Memorial een gesprek voerden met de moeder van eerste verzoekende partij. Uit dit gesprek bleek reeds zeer duidelijk dat zij overtuigd waren om de zaak te onderzoeken. Tot slot voeren verzoekende partijen ter vergoelijking aan dat eerste verzoekende partij amper 18 jaar was toen haar vader vermoord werd. Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat zij niet over alles op de hoogte werd gebracht door haar moeder. Verzoekende partijen concluderen dat hieruit wederom blijkt dat hun dossier onzorgvuldig werd behandeld en zij wijzen er nogmaals op dat, indien verwerende partij alle leden van het gezin had ondervraagd, zij een coherent, eensluidend en duidelijk asielrelaas had bekomen. Verzoekende partijen duiden er tenslotte nog op dat zij Memorial hebben gecontacteerd teneinde meer informatie te kunnen krijgen. Zij behouden zich dan ook het recht voor bijkomende stukken neer te leggen, van zodra deze in hun bezit zijn.

2.2.7.2. Aangaande de uitleg van verzoekende partijen dat zij in het Russisch werden gehoord op het Commissariaat-generaal, terwijl hun moedertaal Tsjetsjeens is en dat hierdoor verkeerdelijk werd begrepen dat er een klacht werd ingediend bij het EHRM – in werkelijkheid zou een klacht zijn ingediend bij de mensenrechtenorganisatie Memorial – stelt de Raad vast dat de door verzoekende partijen aangehaalde taal/vertaalproblemen geen steun vinden in de gehoorverslagen. Zo heeft eerste verzoekende partij duidelijk aangegeven dat zij de tolk goed begrijpt en dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen (administratief dossier, stuk 5, p. 1) en heeft zij op het einde van het gehoor aangegeven dat zij alle vragen goed heeft begrepen (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Eerste verzoekende partij noch haar raadsman hebben aan het einde van het gehoor gewag gemaakt van enige problemen met de Russische tolk (administratief dossier, stuk 5, p. 16). Uit het gehoorverslag blijkt evenmin dat er zich in die zin problemen hebben voorgedaan. De Raad stelt eveneens vast dat eerste verzoekende partij de verklaringen die zij heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, die haar achteraf nog in het Russisch werden voorgelezen, voor goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 5: vragenlijst CGVS, p. 4). Voor wat betreft tweede verzoekende partij, gelden dezelfde vaststellingen (zie administratief dossier, stuk 5, p. 1 en 5 en administratief dossier, stuk 10: vragenlijst CGVS, p. 4). Voorts stelt de Raad vast dat uit de bewoordingen van het gehoorverslag duidelijk kan worden afgeleid dat wel degelijk gesproken wordt over het EHRM en niet over de mensenrechtenorganisatie Memorial. Zo heeft eerste verzoekende partij het bijvoorbeeld over een “zaak” (*“de zaak bij europees hof, ze wisten het”*, administratief dossier, stuk 5, p. 12). De Raad ziet overigens niet in hoe de begrippen “Europees Hof”, “Memorial” en “mensenrechtenorganisatie” verkeerd zouden zijn begrepen/vertaald tijdens het gehoor. Verzoekende partijen verschaffen ook geen enkele toelichting in die zin. Gelet op het voorgaande, besluit de Raad dat verzoekende partijen niet aannemelijk kunnen maken dat zij nooit zouden hebben bedoeld/gezegd dat er een klacht werd ingediend bij het EHRM, maar dat er (slechts) een klacht zou zijn ingediend bij de mensenrechtenorganisatie Memorial. Hoe dan ook vormt deze uitleg geen verschoningsgrond voor de onwetendheid in hoofde van eerste verzoekende partij en het feit dat zij zich omtrent het kernaspect van haar asielrelaas niet terdege heeft ingelicht. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat beide verzoekende partijen, zoals blijkt uit de door hen ondertekende bijlage 26 (administratief dossier, stuk 12), hebben verzocht de bijstand van een Russische tolk te bekomen tijdens het onderzoek van hun asielaanvraag.

Verzoekende partijen trachten deze onwetendheid/het gebrek aan initiatief om zich hier verder over te informeren goed te praten door erop te wijzen dat Y. “de mensenrechtenorganisatie” heeft gecontacteerd en dat eerste verzoekende partij de klacht dus niet zelf heeft ingediend, dat zij een doelwit zouden vormen indien zij te veel zouden weten, dat eerste verzoekende partij niet zelf met “de leden van Memorial” zou hebben gesproken, zij zouden enkel een gesprek hebben gevoerd met de moeder van eerste verzoekende partij, dat uit dit gesprek zeer duidelijk bleek dat zij overtuigd waren om de zaak te onderzoeken en tenslotte dat eerste verzoekende partij amper 18 jaar was toen haar vader vermoord werd waardoor het niet ondenkbaar is dat zij niet over alles op de hoogte werd gebracht door haar moeder. De Raad is niet overtuigd door dit verweer. Immers, uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat de klacht die werd neergelegd bij het EHRM de aanleiding vormde voor hun vlucht uit

hun land van herkomst. Het is naar aanleiding van deze klacht dat eerste verzoekende partij en haar broer zouden zijn meegenomen en bedreigd door de autoriteiten. Verwerende partij stelt echter vast dat eerste verzoekende partij niet precies kon zeggen wanneer Y. deze klacht zou hebben ingediend en dat zij niet kon aangeven wat de medewerkers van het EHRM zouden hebben overtuigd om de zaak te onderzoeken – eerste verzoekende partij wist niet te vertellen welke bewijsstukken Y. hen had bezorgd, zij zou dit zelfs niet aan hem hebben gevraagd en zij wist niet of deze medewerkers reeds met I. of met enige officiële instanties hadden gesproken. Verwerende partij merkt verder op dat eerste verzoekende partij niet kon zeggen welke stappen deze medewerkers nog zouden ondernemen in het onderzoek, dat eerste verzoekende partij de namen van deze personen niet kende en dat, hoewel Y. haar nog in Tsjetsjenië zou zijn komen bezoeken, zij niet bij Y. heeft geïnformeerd of hij hun contactgegevens had. Eerste verzoekende partij heeft verklaard dat zij toen simpelweg niet met Y. over de klacht bij het EHRM heeft gesproken. Ook na haar vertrek verzuimde eerste verzoekende partij en haar moeder, desnoods via tussenpersonen, Y. te contacteren om meer informatie te bekomen over de stand van zaken, hetgeen volgens verwerende partij verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen, gelet op de centrale plaats die deze klacht in hun asielrelaas inneemt. Deze quasi totale onwetendheid en het gebrek aan moeite om meer te weten te komen over het opstarten en het verdere verloop van de klacht, kan, zeker nu deze klacht de aanleiding vormde van de vlucht van verzoekende partijen uit hun land van herkomst, niet worden verschoond door het feit dat eerste verzoekende partij deze klacht niet zelf heeft ingediend noch door het feit dat eerste verzoekende partij ten tijde van het overlijden van haar vader slechts 18 jaar was, dus hoegenaamd geen *infans* meer. De uitleg dat eerste verzoekende partij en haar familie een doelwit zouden kunnen vormen indien zij meer te weten zouden komen over deze klacht en het verdere verloop ervan, gaat niet op, aangezien uit hun verklaringen blijkt dat eerste verzoekende partij wel degelijk gevisieerd werd door haar autoriteiten omwille van deze klacht. Er kan dan ook redelijkerwijze van haar verwacht worden dat zij net de nodige stappen zou ondernemen om hier zoveel mogelijk informatie over te verzamelen, teneinde de risico's voor haar veiligheid en die van haar familie beter in te schatten. Verder wijst de Raad er nog op dat uit hun verklaringen blijkt dat eerste verzoekende partij zelf (via haar moeder) gecontacteerd werd door de medewerkers van het EHRM en dat zij zelf met hen een gesprek heeft gevoerd, tijdens hetwelk haar werd medegedeeld dat zij de klacht verder zouden onderzoeken. Dit wijst erop dat zij ook zelf werd betrokken in het onderzoek van de klacht. Het argument dat eerste verzoekende partij niet aanwezig was tijdens dit bezoek en dat haar moeder met de medewerkers zou hebben gesproken, valt helemaal niet te rijmen met wat zij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard: *"...dat was een vrouw tussen 40-50 jaar en een jonge man rond de 30, voor hun komst belde mijn moeder op om te verwittigen voor hun komst, ze zei dat ze van europees hof waren voor onderzoek...Die vrouw droeg een bril, zij vroegen over welke klachten en degene die we ooit hadden ingediend en wat gebeurd en wat waren gevolgen en wat hebben autoriteiten gedaan ... overdag, ongeveer 1 uur, jonge man stelde vragen en vrouw schreef voornamelijk op al stelde ze ook soms een vraag en op dat moment probeerde mijn moeder van werk naar huis te komen ... hebben ze bepaalde beloftes aan u gedaan toen ze weggingen die 2 personen geen concrete belofte maar ze zullen best doen om daders te straffen ..."* (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4).

Waar verzoekende partijen er nogmaals op hameren dat, indien verwerende partij alle leden van het gezin had ondervraagd, zij een coherent, eensluidend en duidelijk asielrelaas had bekomen, verwijst de Raad naar hetgeen hierover reeds werd gesteld in punt 2.2.6.2..

Daar waar verzoekende partijen nog aanhalen op dat zij Memorial hebben gecontacteerd teneinde meer informatie te kunnen krijgen en dat zij zich dan ook het recht behouden om bijkomende stukken neer te leggen, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen op heden geen bewijsstukken hebben neergelegd in verband met een klacht bij het EHRM/Memorial.

2.2.8.1. Nopens de motivering dat eerste verzoekende partij ook met betrekking tot de klachten die werden neergelegd bij het Russische gerecht zeer vage verklaringen heeft afgelegd en dat uit de stukken die zij heeft neergelegd blijkt dat er effectief stappen werden genomen door de Russische autoriteiten met betrekking tot de dood van haar vader, wijzen verzoekende partijen erop dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht tijdens dit gehoor. Verzoekende partijen herhalen dat eerste verzoekende partij amper 18 jaar was op het moment van de feiten en dat het dan helemaal niet onbegrijpelijk is dat een aantal herinneringen vervaagd zijn.

Voorts geven verzoekende partijen aan dat zij tot op heden geen informatie mochten ontvangen van het Russische gerecht. Zij hebben dit ook steeds verklaard. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om dit verkeerdelijk te interpreteren als “vaagheid en onwetendheid”.

Verzoekende partijen verwijzen vervolgens naar de in het administratief dossier aanwezige “*Subject Related Briefing*” en stellen vast dat hieruit blijkt dat verwerende partij weet heeft van de hoge mate van corruptie en onbetrouwbaarheid die er bestaat in het gerecht in hun land van herkomst. Zij vinden het onaanvaardbaar dat verwerende partij hier echter geen rekening mee heeft gehouden in haar beslissingen.

Verzoekende partijen voeren tenslotte wederom aan dat, indien verwerende partij werkelijk een individueel, grondig en volledig onderzoek naar hun asielrelaas had willen voeren, waarbij rekening zou zijn gehouden met alle elementen in het dossier, zij de moeder, broer en zus van eerste verzoekende partij had moeten horen. Hun verklaringen zouden immers bijgedragen hebben tot hun verklaringen, waaruit hun gegronde vrees zou blijken.

2.2.8.2. Aangaande het argument dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en dat alleen de hoofdlijnen mogen worden aangebracht tijdens dit gehoor, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat de motivering in kwestie gebaseerd is op de verklaringen die eerste verzoekende partij heeft afgelegd tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken is *in casu* dan ook niet relevant.

Verzoekende partijen trachten de vage verklaringen van eerste verzoekende partij verder goed te praten door erop te wijzen dat zij slechts 18 jaar oud was op het moment dat haar vader stierf (en dat zij zich dergelijke zaken dus niet meer goed kan herinneren), dat zij tot op heden geen informatie mochten ontvangen van het Russische gerecht en dat uit de landeninformatie blijkt dat er een hoge graad van corruptie heerst in het gerechtelijk apparaat in hun land. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen zelf bewijsstukken bijbrengen waaruit blijkt dat de Russische autoriteiten wel degelijk concrete stappen hebben ondernomen met betrekking tot de dood van de vader van eerste verzoekende partij. Deze stappen worden uitgebreid weergegeven in de bestreden beslissingen. Wat betreft de klacht die werd neergelegd bij het parket van Chankala, kon eerste verzoekende partij dan echter niet zeggen of de zaak nog hangende was. Ook met betrekking tot de klacht bij het militair parket van Buynaksi wist eerste verzoekende partij niet te zeggen of de zaak reeds werd afgesloten. Zij kon ook niet aangeven welke bewijsstukken Y. had neergelegd om de klacht te ondersteunen. De Raad vindt het zeer opvallend dat eerste verzoekende partij enkel kon zeggen dat geen van beide instanties enige vooruitgang in het dossier boekten, waardoor Y. een klacht zou hebben moeten indienen bij het EHRM, dat, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, enkel bevoegd is indien alle nationale rechtsmiddelen werden uitgeput. Er kon dan ook van eerste verzoekende partij, die net omwille van deze klacht problemen zou hebben gekend en haar land van herkomst zou hebben moeten ontvluchten, redelijkerwijs worden verwacht dat zij meer concrete informatie zou kunnen geven over wat er uiteindelijk met het strafdossier is gebeurd, zeker nu zij wel bewijsstukken kan voorleggen waaruit blijkt dat er wel degelijk verschillende stappen werden genomen in verband met deze zaak. De verwijzing naar haar jonge leeftijd ten tijde van de feiten, de corruptie in haar land en het feit dat de bevoegde autoriteiten zouden hebben nagelaten om haar en haar familie over de stand van zaken te informeren, volstaat niet om haar onwetendheid dienaangaande goed te praten.

Betreft ten slotte, het verwijt dat verwerende partij de familieleden van eerste verzoekende partij niet heeft gehoord en dat zij derhalve niet tegemoet zou zijn gekomen aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht, kan nogmaals worden verwezen naar de uiteenzetting in punt 2.2.6.2. en in punt 2.2.14.

2.2.9.1. Inzake de onderlinge tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partijen, wensen verzoekende partijen op te merken dat er helemaal geen sprake is van tegenstrijdigheden. Nogmaals halen zij aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en dat het interview op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is, hetgeen voor verwarring kan zorgen. Ook wijzen verzoekende partijen erop dat zij in februari 2011 getrouwd zijn. Zij vinden het dan ook onredelijk van verwerende partij om van tweede verzoekende partij te verwachten dat zij uitgebreid op de hoogte zou moeten zijn van de details rond de moord van haar schoonvader, in mei 2008.

Betreft de tegenstrijdigheid aangaande het verstrekken van medische zorg aan eerste verzoekende partij na haar arrestatie, verduidelijken verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij op dat moment in een ander gebouw was. Dit wordt bovendien bevestigd door verwerende partij. Zij wensen hierbij te benadrukken dat zij, naar Tsjetsjeense tradities, gescheiden leefden. Aangezien zij niet samen waren, kon tweede verzoekende partij niet weten wanneer eerste verzoekende partij medische zorgen heeft gehad.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid over het moment waarop Y. verzoekende partijen is komen bezoeken in Tsjetsjenië, lichten verzoekende partijen toe dat tweede verzoekende partij toen voor haar kind aan het zorgen was op de eerste verdieping. Zij kon dan ook niet weten wanneer Y. is vertrokken.

2.2.9.2. Betreft het excuus dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer beperkt is en dat het interview op het Commissariaat-generaal veel uitgebreider is, hetgeen voor verwarring kan zorgen, stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij ook tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat zij zich niet kon herinneren dat haar echtgenoot na zijn arrestatie medische verzorging had gekregen. Er is geen sprake van enige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die zij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de verklaringen die zij heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal. Het door verzoekende partijen aangebrachte excuus gaat dan ook niet op.

Verder stelt de Raad vast dat nergens uit de bestreden beslissingen blijkt dat van tweede verzoekende partij zou worden verwacht dat zij uitgebreid op de hoogte zou zijn van de details rond de moord van haar schoonvader, in mei 2008. De tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op de vraag of eerste verzoekende partij al dan niet medische zorg heeft gekregen nadat zij werd meegenomen en weer vrijgelaten en op de vraag wanneer Y. op bezoek is gekomen in Tsjetsjenië en hoe lang hij gebleven is. Het betreft derhalve voor de hand liggende vragen betreffende gebeurtenissen waarbij tweede verzoekende partij eveneens aanwezig was.

Daar waar verzoekende partijen de tegenstrijdigheid aangaande het verstrekken van medische zorg aan eerste verzoekende partij na haar arrestatie trachten te weerleggen door erop te wijzen dat tweede verzoekende partij, volgens de Tsjetsjeense traditie, in een ander gebouw leefde en zij om die reden dan ook niet wist of haar man medische verzorging heeft gekregen, stelt de Raad vast dat tweede verzoekende partij reeds tijdens haar gehoor als excuus aangaf dat zij zich afwisselend in twee huizen bevond. Verwerende partij motiveert echter dat, gezien tweede verzoekende partij erop aandrong dat haar man naar het ziekenhuis zou gaan en zij ook in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst aangaf dat de verwondingen van eerste verzoekende partij dermate waren dat zij naar het ziekenhuis moest, het niet redelijk is dat tweede verzoekende partij niet zou weten dat haar man die dag effectief medische verzorging heeft gekregen. De Raad schaaft zich achter deze stelling en stelt vast dat verzoekende partijen geen nieuwe argumenten aanvoeren die alsnog een ander licht kunnen werpen op het motief in kwestie.

Waar verzoekende partijen, met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen die zij hebben afgelegd over het moment waarop Y. op bezoek is gekomen, verklaren dat tweede verzoekende partij toen voor haar kind aan het zorgen was, op de eerste verdieping, zodat zij niet kon weten wanneer Y. vertrokken is, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissingen wordt aangehaald dat het niet weinig overtuigend is dat tweede verzoekende partij zich niet zou kunnen herinneren op welk moment van de dag Y. kwam, gezien het belang van zijn bezoek. Hij stelde toen immers dat zij hun land dienden te verlaten. De Raad is van oordeel dat deze vaststelling terecht is en hij stelt vast dat verzoekende partij dienaangaande geen aanvaardbare uitleg aanbrengen in hun verzoekschrift. Het feit dat tweede verzoekende partij voor haar kind diende te zorgen en dat zij zich daarom in een andere kamer bevond, kan niet als een geldige verklaring worden aanzien voor het feit dat tweede verzoekende partij dermate vage verklaringen heeft afgelegd over een kernmoment in hun asielrelaas. In de bestreden beslissingen wordt tevens opgemerkt dat tweede verzoekende partij tijdens haar gehoor heeft aangegeven dat het reeds donker was toen Y. vertrok, terwijl uit de verklaringen van eerste verzoekende partij kan worden afgeleid dat het op het moment dat hij is vertrokken nog licht moet zijn geweest. Gelet op het voorgaande, kan deze vaststelling door de Raad als overtuigend worden beschouwd.

2.2.10. Waar verzoekende partijen nog aanhalen dat zij de bescherming van hun eigen autoriteiten niet kunnen inroepen omdat zij immers gezocht worden door de lokale autoriteiten in hun land van herkomst, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande blijkt dat aan de door verzoekende partijen aangehaalde asielproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Deze bemerking is dan ook niet dienstig.

2.2.11. Verzoekende partijen voeren aan dat zij evenmin kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat zij er omwille van hun Tsjetsjeense origine gediscrimineerd en vernederd worden. De Raad stelt vast dat uit de verklaringen die verzoekende partijen hebben afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekende partijen hun land van herkomst zijn ontvlucht omdat eerste verzoekende partij vervolging vreest van de Russische autoriteiten omwille van een klacht die bij het EHRM werd ingediend naar aanleiding van de dood van haar vader. Nergens in de gehoorverslagen wordt vermeld dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Dagestan omwille van hun Tsjetsjeense origine. Het *post-factum* aanhalen van een bijkomende vervolgingsgrond overtuigt dan ook niet.

2.2.12. Gelet op het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen aangehaalde asielrelaas. Om die reden kan hen de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet dan ook niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat helemaal niet is gemotiveerd en dat niet is onderzocht waarom hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.*

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging in 2011 beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.”

Verzoekende partijen argumenteren in hun verzoekschrift dat de situatie in Tsjetsjenië zeer onveilig is, dat het voor hen onmogelijk is om op dit moment naar Tsjetsjenië terug te keren omwille van een risico

om ernstige schade “op te lopen” en dat in de bestreden beslissingen zelf erkend wordt dat er in Tsjetsjenië burgerslachtoffers vallen. Nu verwerende partij zelf weet heeft van de onstabiele veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, vinden verzoekende partijen het onaanvaardbaar dat zij hier geen rekening mee heeft gehouden. Verzoekende partijen vinden het tevens onaanvaardbaar dat verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in Tsjetsjenië grondig te onderzoeken. Zij wijzen erop dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier, en dus ook met de veiligheidssituatie in hun land van herkomst. Verzoekende partijen vermelden ten slotte dat zij bij hun verzoekschrift verschillende bijlagen voegen waaruit blijkt dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds zeer onveilig is (bijlage 3 bij het verzoekschrift). De Raad merkt evenwel op dat verzoekende partijen, hoewel zij verklaren van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig zijn uit Dagestan. Zo heeft eerste verzoekende partij verklaard dat zij geboren werd in Khamavyurt, Dagestan en dat zij er tevens woonachtig was. De Raad acht de uiteenzetting en het bijbrengen van informatie over de huidige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië dan ook niet relevant. Verder stelt de Raad vast dat in het verzoekschrift geen argumenten worden aangevoerd met betrekking tot de motivering die verwerende partij heeft uiteengezet met betrekking tot de situatie in Dagestan in het licht van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Deze motivering wordt dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad tot de zijne gemaakt. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, respectievelijk stuk 13 en stuk 14) en dat verzoekende partijen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 15 januari 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Wat betreft de door verzoekende partijen aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Verzoekende partijen tonen deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan. Waar verzoekende partijen de nadruk leggen op de belangenafweging wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.16. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT